

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 6507/23
15.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Зорице Банковић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Драган Милошевић из Ковачице, ул. Масарикова број 65, против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник адвокат Цицка Јано из Ковачице улица ЈНА број 10, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиле и тужених изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву П.бр.1365/16 од 7.9.2023. године, у седници већа одржаној дана 15.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужиле и тужених као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П.бр.1365/16 од 7.9.2023. године у ставовима првом, четвртном, шестом, седмом и осмом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука садржана у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Панчеву П.бр.1365/16 од 7.9.2023. године, па се одбацује приговор пребијања истакнут поднеском на рочишту за главну расправу 6.7.2023. године, као неуредан.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П.бр.1365/16 од 7.9.2023. године ставом првим изреке одбијен је предлог тужених за прекид парничног поступка. Ставом другим изреке није дозвољено субјективно проширење тужбе од 08.03.2023. године. Ставом трећим изреке утврђено је да не постоји потраживање туженог ББ из ... према тужилци АА из ..., истакнуто компензационим приговором од 06.07.2023. године. Ставом четвртим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени ББ из ... да тужилци исплати на име дуга износ од 12.420,00 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 11.10.2016. године до коначне исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев у делу

потраживања законске затезне камате на износ од 12.420,00 евра за период од 15.10.2015. године до 10.10.2016. године, као неоснован. Ставом шестим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени ВВ из ... да тужили АА на име дуга солидарно са туженим ББ исплати износ од 12,420,00 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 15.10.2015. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом седмим изреке обавезан је тужени ББ из ... да тужили на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 470.628,00 динара. Ставом осмим изреке обавезана је тужила да исплати туженом ВВ из ... на име трошкова парничног поступка износ 311.719,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили тужила и тужени и то тужила на одлуку у ставу шестом, седмом и осмом изреке из свих законом предвиђених разлога, док су тужени изјавили жалбу на одлуку у ставу првом, трећем, четвртном и седмом изреке такође из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиле неоснована, а жалба тужених делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју се жалбама посебно указује, с обзиром да побијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих исправа, односно изведених доказа.

У спроведеном доказном поступку утврђено је да су син тужиле, ГГ и тужени ВВ били су дугогодишњи пријатељи. Почетком 2014. године дошли су на идеју да започну посао производње дрвених палета, а за ову делатност била им је неопходна машина за прераду дрвета (брента), простор за обављање делатности и репроматеријал. ГГ је имао намеру да купи плац где би обављали производњу, међутим пошто је био скромних финансијских могућности, ВВ је понудио да овај посао обављају у шупи у дворишту куће његовог оца ББ, у улици ... у ..., који се у то време са супругом налазио на привременом раду у Немачкој, а ВВ живео на тој адреси. Ову пословну идеју подржали су ГГ родитељи, тужила АА и њен супруг ДД, па је договорено да тужила, како би помогла свом сину, оснује привредно друштво, да се ово привредно друштво кредитно задужи, којим средствима ће купити неопходну машину за прераду дрвета - бренту. С друге стране, отац туженог ВВ, ББ, сагласио се да ова машина за прераду дрвета, буде постављена у његовој шупи. Према договореном, 22.07.2014. године, основано је једночлано привредно друштво са ограниченом одговорношћу за производњу, трговину и услуге "... д.о.о. ..., са једним чланом АА, овде тужилом и законским заступником ГГ, сином тужиле, с тим да је након тога тужила од 23.09.2014. године била и законски заступник. По оснивању друштва, ради набавке машине за прераду дрвета, "... д.о.о. је са Банком Интеса а.д. Београд 10.10.2014. године закључило Уговор о дугорочном кредиту, а истог дана, ради обезбеђења овог уговора тужила је потписала и уговор о јемству, као и њен супруг и брат ДД. По закључењу и реализацији уговора о кредиту ... д.о.о. купило је од „...“ из ... хоризонталну бренту LT15 са предрезачем, сетворком, дијамантским каменом и 60 комада тестера за износ

од 1.897.812,00 динара, који износ је исплаћен из средстава кредита, а машина је испоручена овом друштву 20.11.2014. године, а отпремницу је у име примаоца потписала тужила. Ова хоризонтална брента је испоручена на адресу ... у ..., где је уговорено између тужиле, њеног сина и тужених да ова машина буде постављена и да се на овом месту даље обавља производња дрвених палета. За потребе производње, син тужиле ГГ претходно је привео намени шупу туженог ББ извршеним бетонирањем и уградњом тоалета, те је набавио око 20 кубика дрвета, међутим производња никада није започета због свађе између ГГ и ВВ 2015. године. ВВ је напустио овај посао, а ГГ је тражио име утрошка струје и закупнине за период од 6 месеци, колико се машина у том тренутку налазила у непокретности његовог оца износ од 5.000 евра са чиме ГГ није био сагласан сматрајући да закуп није уговорен, као и да је он уложио у реновирање простора у којем се машина налазила знатно више од наведеног, док је машина остала да стоји у кући туженог ББ. Тужени ВВ отишао је у Немачку да ради, а његов отац ББ вратио се у Србију. Током септембра 2015. године, тужени ББ, без знања и сагласности тужиле, као законског заступника „..." доо, нити знања ГГ огласио је путем интернета продају ове машине, а потом исту и продао трећем лицу ЋЋ из ... и новац је задржао за себе. Догађај су тужила и њен син пријавили полицији чијим оперативним радњама је пронађен купац машине, након чега је тужени ББ потврдио тужили и њеном сину да је машину продао без њиховог знања, па су приступили договору ради обештећења тужиле, имајући у виду да је машина била уграђена у непокретност купца (забетонирана), те да се више није могла без оштећења одвојити, у складу са чиме је 15.10.2015. године закључен најпре уговор између ГГ и ББ, овде првотуженог, којим се уговором овде тужени ББ обавезао да ће исплатити ГГ 7850 евра у динарској противвредности по средњем курсу на дан уплате најкасније до 01.12.2015. године, а на име улагања у непокретност туженог где је била постављена машина, као и да ће уплаћивати сваког 10. у месецу почевши од 10.11.2015. године наредних 60 месеци по 207 евра у динарској противвредности по средњем курсу на дан уплате на име вредности машине односно укупно 12.420 евра. Уговор су оверили у Основном суду у Панчеву, Судска јединица у Ковачици под Ов. 15687/2015 дана 15.10.2015. године. Уговорено да новац буде уплаћиван на банковни рачун супруга тужиле јер иста није имала отворен банковни рачун. Истовремено, тог дана, 15.10.2015. године, тужени ББ као продавац и ЋЋ (купац машине) су потписали уговор са тужилом, који је такође оверен, а у којем је тужила означена као власник спорне машине, а да је ову машину продао ББ без њеног знања купцу ЋЋ, те се чланом 3 обавезао ББ да тужили исплатити наведену машину по уговору који је оверен у Основном суду у Панчеву Судска јединица у Ковачици Ов. 15687/2015 од 15.10.2015. године, односно укупан износ од 12.420 евра. Против туженог ББ је вођен и правноснажно окончан кривични поступак пред Основним судом у у Панчеву у предмету К 159/17 због извршења кривичног дела утаје из члана 207 став 3 у вези става 1 Кривичног законика због тога што је од почетка септембра 2015. године па до 21.9.2015. године у намери да себи прибави противправну имовинску корист присвојио туђу покретну ствар која му је поверена, односно управо овде спорну машину – бренту, те је исту продао. Овај поступак је окончан пресудом Виешг суда у Панчеву Кж1 68/19 од 14.6.2019. године, а тужила је упућена да имовинско правних захтев за накнаду штете оставари у парничном поступку. Дана 17.12.2015. године покренут је поступак ликвидације над „..." доо из ..., а решењем Агенције за привредне регистре БДСЛ број 11399/2020 од 08.09.2020. године ово друштво брисано је из регистра привредних субјеката. Током трајања поступка ликвидације, (у време када је машина већ била продата од стране ББ, ЋЋ), 23.05.2016. године између Привредног друштва за производњу, трговину, транспорт и услуге „..." доо ... у ликвидацији, кога је заступао ликвидациони управник ГГ, као продавца и тужиле АА (јединог члана друштва), као купца, у писаној форми је сачињен уговор о купопродаји којим је одређено у члану 1 да продавац продаје купцу хоризонталну бренту марке „LT15 SZE11" серијског броја ..., наранџасте боје, са

предрезачем, сетворком, дијамантским каменом и 60 комада тестера, док је у члану 2 уговора одређено да купац АА купује ову бренту за износ од 1.561.741.12 динара, а коју цену је у целости исплатила отплатом кредита којим се продавац задужио приликом куповине хоризонталне бренте, према уговору о дугорочном кредиту број ... од 11.11.2014. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је тужбени захтев за исплату вредности спорне машине основан према туженом ББ, за кога је током поступка утврђено да је ту машину продао без знања тужиље, због чега је проглашен кривим у кривичном поступку, те пошто је писаним уговорима од 15.10.2015. године који су оверени пред судом утврђено да се обавезао да исплати вредност те машине у износу од 12400 евра у ратама, то је првостепени суд усвојио овако постављени тужбени захтев према овом туженом. С друге стране одбио је тужбени захтев за исплату према туженом ВВ стога што је из кривичног поступка, као и током овог поступка из исказа првотуженог, али и исказа друготуженог утврђено да је машину огласио и продао ББ. Оценио је да потраживање тужиље није застарело како према одредби члана 371, тако и члана 376 и 377 ЗОО, те да је неоснован компензациони приговор истакнут на рочишту за главну расправу 6.7.2023. године, уз образложење да није пружио доказе тужени ББ за потраживање према тужилји у износу од 12.500 евра сходно одредби члана 231 ЗПП-а. Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа, у смислу одредбе члана 8 ЗПП-а. Наводима жалбе чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу. У жалби нису истицане нове чињенице нити понуђени и предложени нови докази у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП-а. На основу правилне правне оцене утврђених чињеница, правилном применом материјалног права, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиље за исплату основан у односу на првотуженог и неоснован у односу на друготуженог, па је исти у том делу одбио, а за своју одлуку дао јасне и непротивречне и ваљане разлоге, које као правилне прихвата и овај суд, као другостепени.

Неосновани суд жалбени наводи тужиље да првостепени суд није правилно ценио исказе тужених и приложене доказе. Наиме, током поступка првотужени је изричито навео да је он извршио продају и оглашавање машине, а што је утврђено и током кривичног поступка у коме је управо због ових радњи правноснажно осуђен. С друге стране првостепени суд је правилно оценио и исказ друготуженог који је у свом исказу рекао да је ГГ рекао да ће огласити машину на продају, али је након тога навео да је он отишао да ради у иностранство, а да је његов отац огласио продају и извршио продају машине. Сходно томе правилан је закључак првостепеног суда у погледу одговорности тужених и обавезе накнаде штете.

Без утицаја су наводи жалбе тужених којима се указује на недостатак активне легитимације тужиље, стога што је тужилја свакако као једини члан привредног друштва које је стекло купопродајом спорну машину, а исто је ликвидирано у поступку спроведеном у складу са законом, те је према одредби члана 548 Закона о привредним друштвима ова машина као имовина брисаног друштва постала имовина члана друштва, а то је неспорно била тужилја.

Супротно наводима жалбе у погледу приговора застарелости првостепени суд је правилно оценио да потраживање тужиље није застарело имајући у виду да је штета у виду вредности спорне машине настала извршењем кривичног дела, а према одредби

члана 377 ЗОО кад је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, при чему прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете, а исто важи и за застој застаревања. У конкретном случају кривични поступка у коме је учествовала тужилца као оштећена која је истакла имовинско правни захтев, правноснажно је окончан 14.6.2019. године. Према томе, како је машина противправном радњом отуђена у септембру 2015. године, а тужба у овом поступку је поднета 11.10.2016. године, то је исправна оцена првостепеног суда да није наступила застарелост ни према одредби члана 376, а 377 ЗОО.

Нису основани ни жалбени наводи тужених да је неправилна одлука суда стога што је коришћена оверена изјава сведока ГГ, уместо његовог саслушања. Наиме ова изјава која је достављена суду стога што овај сведок живи и ради у иностранству и није могао да приступи у суд ради саслушања, није сачињена у смислу одредбе члана 245 став 2 ЗПП-а. Међутим, ово није од утицаја на правилност закључка првостепеног суда с обзиром да из свих осталих изведених доказа, како писаних тако и исказа саслушаних лица, јасно произилази чињенични закључак који је првостепени суд изнео у ожалбеној пресуди, а такође и правни закључак у погледу основаности тужбеног захтева, па је ова изјава без утицаја на правилност истих.

Такође првостепени суд је правилно оценио и када је одбио извођење доказа саслушањем сведока ЕЕ и ЂЂ, као и адвоката ЖЖ који је сачинио накнадни уговор о купопродаји ове машине, дакле на околности које нису од утицаја на другачију одлуку, с обзиром да из писаних доказа и кривичне пресуде, јасно произилази чињенични и правни закључак суда, а саслушањем тих лица само би водило пролонгирању поступка, а како је то и првостепени суд оценио не би било од утицаја на другачију одлуку. Одлука којом су одбијени ови предлози у свему је у складу са одредом члана 308 у вези члана 8 ЗПП-а.

Првостепени суд је правилно усвојио тужбени захтев за износ од 12.400 евра с обзиром да су парничне странке приликом сачињавања уговора од 15.10.2015. године саме утврдиле вредност машине управо у еврима и у овој висини, те је правилно првостепени суд оценио да није било потребно вршити вештачење од стране вештака машинске струке, а с обзиром да су уговорили исплату у еврима, правилно је првостепени суд сходно одредби члана 395 ЗОО досудио исплату овог износа у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Правилно је првостепени суд оценио да није било места прекиду ове парнице до окончања парнице пред истим судом у предмету 595/17 у којој се расправљало о пуноважности уговора од 15.10.2015. године, с обзиром да је та парница окончана, те не стоје наводи жалбе да је било потребно поново у овој парници изводити доказе предложене у тој парници. Правноснажном одлуком у том предмету одбијен је тужбени захтев овде првотуженог да се утврди ништавост тих уговора, те сходно томе таква одлука делује према свима и то више није претходно правно питање које је првостепени суд могао да цени у овој парници.

С друге стране, приговор пребијања који је првотужени истакао на рочишту одржаном дана 6.7.2023. године наводећи да истиче захтев за компензацију у износу од 12.500 евра, јесте неуредан. Неиме, одредбом члана 336. Закона о облигационим односима је прописано да дужник може пребити потраживање које има према повериоцу са оним што поверилац потражује од њега, ако оба потраживања гласе на новац или друге замењиве ствари истог рода и исте каквоће, и ако су оба доспела.

Према члану 337. истог закона, пребијање не настаје чим се стекну услови за то, него је потребно да једна страна изјави другој да врши пребијање. Компензациони приговор (приговор ради пребијања) је имовинскоправни захтев са процесноправним и материјалноправним дејством. Да би био уредан и потпун он мора да испуњава одређене захтеве. Пре свега мора садржати одређен захтев туженог који претпоставља основ и висину противпотраживања које је утврђено и доспело. Противпотраживање мора бити опредељено у смислу изричите изјаве о висини противпотраживања у односу на главни дуг и споредна тражења и изричиту изјаву да се изврши пребијање противпотраживања највише до утуженог износа. Међутим, није довољно само истакнути такав приговор, већ је потребно да тужени докаже током поступка да такво потраживање постоји, да је истородно и доспело, као и тачну висину истог. На овај приговор се примењују одредбе члана 98. и 101. Закона о парничном поступку, с обзиром да компензациони приговор има правну природу захтева и требало би да испуњава претпоставке из члана 98. став 4. Закона о парничном поступку. Током поступка тужени није доказао да је у време доспелости тужилине обавезе, имао потраживање према њој које би могло да се пребије са утврђеним износом од 12.400 евра, а на њему је терет доказивања. Према општим правилима о терету доказивања кошта тврди, коме шта иде у прилог, дужан је да то и докаже. Одредбе члана 336. и 337. Закона о облигационим односима регулишу престанак обавезе пребијањем – компензацијом, који су поред испуњења, један од начина престанка обавезе. То што је тужени паушално навео износ од 12.500 еура за који сматра да би тужила требало да му исплати, при чему на те околности није ни приложио нити предложи доказе, то не чини овај износ неспорно утврђеним износом подобним за пребијање.

Сходно свему изложеном, није било места одлучивању о основаности приговора пребијања, с обзиром да компензациони приговор мора да испуњава све оне захтеве које у процесном правном смислу мора да испуњава тужба, те како тужени није предложио извођење доказа којима би се на поуздан начин могла утврдити висина истог да би суд по њему могао да поступа, то је преиначена одлука у овом делу у смислу одредбе члана 103. став 6. Закона о парничном поступку, те је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их имајући у виду правилно утврђено чињенично стање и заузето правно становиште првостепеног суда, посебно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП-а, имајући у виду да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

С обзиром на исход спора и постигнути успех странака, правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је тужилац обавезан да умешачу на страни тужених накнади трошкове који су били потребни ради вођења парнице, а која висина трошкова је одмерена с обзиром на вредност предмета спора и према важећој адвокатској тарифи, правилном применом одредби из чланова 153 и 154 ЗПП.

Из наведених разлога, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 и 394 тачка 4 ЗПП-а одбио жалбе тужиле и туженог као неосноване и потврдио пресуду првостепеног суда у ставовима првом, четвртном, шестом, седмом и осмом изреке, а преиначио у трећем ставу изреке.

Одлуку о трошковима другостепеног поступка Апелациони суд је донео применом одредбе члана 165 ЗПП-а, имајући у виду успех странака у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић